

lov. Ja, men hvad var det for en midlertidig Finantslov? Det var den, hvori man ogsaa var flaaet ind paa en hel ny Wei, idet man hadde givet en midlertidig Finantslov uden at sætte en Grændse for dens Varighed. Det kan man ogsaa fatte den høitærede Confeilspræsident for, at en faadan midlertidig Finantslov blev forelagt. Hvad gjorde saa den midlertidige Finantslov, da den saae, at der ikke var sat nogen Begrændsning for dens Tilværelse? Saa vilde den ikke dø, saa vilde den vedblive at leve, saa vilde den agere en ordinær Finantslov. Deraf ere alle de Ulemper opstaaede, hvorover man har klaget. Hvis man havde holdt sig til de gamle, betraadte Spor, saa tvivler jeg om, at der vilde være opstaaet alle disse Ulemper. Alle disse Ulemper, som man paa-beraaber sig, hidrøre fra, at man gjorde dette Krumspring og glemte i den midlertidige Lov at sætte nogen Tidsgrændse for dens Tilværelse. Naar man følger den gode, gamle, i en Menneftaalder betraadte Wei, bortfalde disse Ulemper. Hvorfor da ikke blive enig derom? Men lader os nu ogsaa antage, at det var rigtigt at vedtage en ny Form, hvorfor skal man saa ikke vedtage en ny Form, som er klarere og bestemtere? Derimod har jeg for mit Vedkommende ikke Noget at erindre. Naar jeg ser, at selv de, der ere satte til at overholde det Vedtagne, at de flaa ind paa nye Baner, saa skjønner jeg ikke rettere, end at saa kan dette Thing ogsaa forsøge at følge dem i saa Henseende. Men hvad er det saa for et Forslag, som man kommer til os med? Man kommer til os med et Forslag, hvor man forlanger, at vi aldeles ikke skulle bryde os om, hvad vi selv have nægtet. Hvad dette Thing har nægtet paa Finantsloven, det har slet ingen Betydning; naar ikke ogsaa det andet Thing tiltræder vor Nægtelse, saa er det aldeles betydningstøst. Gjør man da ikke herved det Thing, der foretager en Nægtelse, en Nedsættelse, betydningstøst? Og det tror man, at Folkethinget nogenstunde skulde indlade sig paa? Kan man forlange det, naar man kommer til os med et faadant Forlangende, at man skal slette de Beslutninger ud, som Fler-tallet her har taget — der er mange af disse Bestemmelser, som jeg med Glæde vilde se træde ud i Livet, der er „Dagmar“ og Torpedoer og forskjellige andre; men hellere end at se, at de paa en faadan uretlig Maade med Banære skulde træde ud i Tilværelsen, hellere end det vil jeg se dem slumre med Vre i deres Grav. Det er det, det kommer an paa. Jeg har tilladt mig at foreslaa en Forandring, der blot skulde gaa ud paa, at der i Stedet for, at der staar „med de Æn-

dringer, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger“ skulde staa: med de Forhøitelser, der ere vedtagne af begge Rigsdagens Afdelinger, og de Nedsættelser, der ere vedtagne af en af dem. Ja, saa vilde man jo have fuldstændig Klarhed. Men det er ikke det, man vil. Nei, man vil indføre noget aldeles Nyt: at, naar Regjeringens Forslag ikke er blevet afflaet af begge Thing, saa har det Gyldighed. Det er det, man vil indføre. Det er i den Henseende, at Ministeriet flaar ind paa nye Baner. Thi det vil man dog ikke nægte, at Ministeriet i det Hele i politisk Henseende er flaaet ind paa nye Baner. Den tidligere Praxis var den, at Regjeringen sagde: For at vi kunne blive, kræves der en Samvirken, et Tillidsforhold til begge Thing. Det var den tidligere Regjeringspraxis: Kan jeg ikke sætte min Willie igjennem, saa kan jeg ikke vedblive, thi Magten kompromitteres, naar den er magtesløs. Det var den tidligere Regjeringspraxis. Da Confeilspræsident Frijs ikke kunde sætte igjennem, at Fortærningen blev øvet, gik han af, og det Exempel fulgtes af de andre Ministerier, men det nærværende Ministerium er flaaet ind paa den aldeles nye Praxis, at der fordres en Samstemning mellem Thingene om, at det skal gaa af, og ikke om, at det skal blive, og deri bestaar Forandringen. Og saa vil man nu yderligere betræde den Wei, at Regjeringens Forslag skal have Gyldighed, selv om det kun er en midlertidig Finantslov, dersom det ikke er afflaet af begge Thing, thi det, at det er afflaet af et af Thingene, det har ikke noget at betyde. Det en den nye Grundfætning, man vil indføre, det vil være yderst farligt at indføre en faadan midlertidig Finantslov. Hvad vil Folgen være, dersom Forholdene skulde føre til — og det er uberegneligt, hvad Landstinget kan gjøre — at vi heller ikke fik en Finantslov førend den 30te April, og vi saa havde en faadan midlertidig Finantslov? Saa vilde Ministeriet have en Art Bemyndigelse til i en provisorisk Finantslov at følge de samme Grundfætninger, alt saa til i en provisorisk Finantslov ikke at tage Hensyn til, hvad der er besluttet i dette Thing. Jeg gjentager det, fordi jeg gjerne vil have, at det skal være rigtig indpræget, saa at man ikke kan glemme det, selv om man gjerne vil glemme det: Naar Regjeringen giver en provisorisk Finantslov, saa handler den dels paa egne Vegne, men dels som Rigsdagens Befuldmægtigede, og den maa i sine Bestemmelser gaa ud fra Rigsdagens udtalte eller formodede Willie; forsaavidt den ene af Rigsdagens Afdelinger har sagt „Ja“, og den anden „Nei“, saa er